

בעוהש"ת

קונטרס

נאר אמונה

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
בְּכֹד קְדוּשַׁת הַרֵב הַצַּדִּיק מוֹתֵרָא שׁ שְׁלִיט״א
ארײַנצוגברענגען אין אונז די רייע און קלארע אמונה אין פאשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום.

פּרֻשַׁת תּוֹרַת תּשׁס״ח

געמיינט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטוגער רבי,
דער באהאלטענער ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונג, מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמענפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, קטובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידו ברסלב - טא יארק יצ"ו

הכתובת להשיג את הספר הקדוש הזה וכל ספרי
אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע וספרי תלמידיו הקדושים

To obtain this and other Breslov publications:

מוסדות היכל הקודש וויליאמסבורג

Heichal Hakodesh Williamsburg

27 Skillman Street

718-384-1652 ישיבה אפיס

מתיבתא היכל הקודש

Mesifta Heichal Hakodesh

1129-42nd Street

Brooklyn NY 11219

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh Kiryas Joel

8 Hayes Ct.

845-467-5299

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh Monsey

79 Decatur Avenue.

347-243-2992

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh Monsey

32 Dolson Rd.

347-733-7551

בארץ ישראל

מוסדות "היכל הקודש" חסידי ברסלב

שע"י עמותת "ישמח צדיק-קהילת ברסלב בגליל"
בנשיאות כ"ק מוהרא"ש שליט"א

רחוב רבי נחמן מברסלב 1 ת.ד. 421 יבנאל 15225

טלפון רב קווי 04-6708356

פקס: 04-6708359

Visit Our Web Site: www.breslevcity.co.il

לשמוע השיעורים 212-444-9191

Find our entire book selection at:

amazon.com or at: mohorosh.com

To donate and/or sponsor one of our books please call: 845-481-3321

נָאָר אַמוֹנָה

א.

אין די וואכעדיגע סדרה זעהן מיר א מוראדיגע זאך, אז אברהם אבינו וואס ער איז געווען דער ערשטער מענטש וואס האט מפרסם געווען דעם אייבערשטן, און ער האט שוין געהאט ליצנים וואס האבן גערעדט אויף אים און אפגעשפעט, אז יצחק איז גאר נישט זיין קינד, נאר אבימל'ס קינד! וואס דאס איז דאך דער גרעסטער בזיון, און מיט אזא נסיון האט מען אויספראבירט אברהם אבינו. און וועגן דעם האט דער אויבערשטער געדארפט משנה זיין די

גאנצע טבע אז יצחק זאל אויסזעהן אזוי ווי אברהם
און אלע זאלן זאגן אברהם הוליד את יצחק.

חז"ל זאגן (אבות, פרק ה, משנה ג): "עשרה נסיונות
נתנסה אברהם אבינו ועמד בכלם" - צען פרויבינגען
איז אברהם אבינו אויסגעפרובט געווארן און ער איז
זיי אלע בייגעשטאנען. און עס ווערט געברענגט (ספר
מאור עינים, פרשת וארא): אז די צען נסיונות גייט דורך
אויף יעדן איד. נאר וואס דען איז דער חילוק? אז ביי
אברהם אבינו שטייט (שם): "ועמד בכלם - להודיע
חבתו של אברהם אבינו" - צו לאזן וויסן ווי גרויס עס
איז געווען די ליבשאפט פון אברהם אבינו צום
אייבערשטן. ווייל פון וואו קען מען וויסן אז דער
אייבערשטער האט ליב א מענטש? אז מען פראבירט
אים אויס - און ער דערהאלט זיך.

עס איז דא א דיבור פון הייליגן רבי'ן (ת"י מוהר"ן
סימן תקנ"ה): דער אייבערשטער האט ליב א געפרעגלטן
חסיד. דאס הייסט, א מענטש וואס עס גייט אויף אים
איבער פארשידענע מיני צרות, און פון דעסטוועגן

בְּלִיבֵט עַר שְׁטאַרְק אַיִן דִּי אַמוּנָה, דָּאָס אַיז בַּיִם
אַיַבְעֶרְשְׁטֵן מוֹרָא'דיג חָשׁוּב און בַּאֲלִיבֵט.

דער הייליגער רבי זאגט אָפּער (שיחות הַר"ן סימן ל"ב):
אַפּילו קינדער גייען אַרום מיט קשיות אויפֿן
אַיַבְעֶרְשְׁטֵן. און ווען דער מענטש ווערט נאָך עלטער
האַט ער אַוודאי קשיות, פאַרוואָס פּונקט ער דאַרף זיין
אַזוי, און אים דאַרף דאָס איבערגיין, לְמַשָּׁל, אַ בַּחוּר
האַט אַ קשׂאָ אויפֿן איַבְעֶרְשְׁטֵן, פאַרוואָס ער טרעפֿט
נישט זיין שידוך, און אז דער איַבְעֶרְשְׁטֵטער העלפֿט
ער טוט אַ שידוך, און עס נישט אַזוי ווי ער האָט
געוואָלט, האָט ער ווייטער קשיות, דאָס זעלבע אויב
האַט ער נישט קיין פּרנסה, און ער איז אַ בעל חוב,
צופּרעכט עס אים זייער שטאַרק, ער האָט אַ קשׂאָ
אויפֿן איַבְעֶרְשְׁטֵן, פאַרוואָס דאַרף אײַך זיין דער
קרבֿן?

און אַזוי זאגט דער הייליגער רבי בפּירוש (ליקוטי
מהר"ן חלק ב, סימן נ"ב): יעדער מענטש האָט אַ קשׂאָ
אויפֿן איַבְעֶרְשְׁטֵן. נאָר דער הייליגער רבי האָט

אויסגעפירט (שיחות ה"ר סימן קי"ח): וואויל איז דעם מענטש וואס ער האט נישט קיין קשיות.

דערפאר זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוה"ר חלק ב, סימן ה): דער עיקר איז אמונה, און דער מענטש דארף זיך נאכזוכן וואו האלט אים אין אמונה, ווייל עס איז דא מענטשן וואס זיי ליידן ממש אויף מחלות, [בפרט נערווען קראנקהייט] און דאס קומט נעבעך פון דעם אז מ'האט נישט קיין אמונה. ווייל אז א מענטש איז שטארק אין אמונה האט ער שטארקע נערווען, און וואס מער אמונה ער האט, האט ער שטערקערע נערווען, און ער קען זיך בעסער דערהאלטן.

און דער עיקר איז 'אמונה פשוטה', אז א מענטש זאל זיך אריינעמען אין זיך: "אויך ווייס נישט גארנישט, עס אינטרעסירט מיר גארנישט, און אים וויל גארנישט וויסן, נאר איין זאך ווייס אים, אז עס איז דא א באשעפער, און ער פירט די גאנצע וועלט, און נאר צו אים דארף אים קומען, און נאר אים דארף אים בעטן". און דאס איז איינע פון די דרייצן עיקרים

וואס דער הייליגער רמב"ם האט אַוועק געשטעלט, און דאס דארף מען אסאך חזר'ן כדאי מען זאל האבן אין זיך די אמונה: "אני מאמין באמונה שלימה, שהבורא יתברך שמו, לו לבדו ראוי להתפלל, ואין לזולתו ראוי להתפלל", מען דארף דאווענען און בעטן נאר דעם אייבערשטן, נישט קיין מענטש. אבער אויב גייט מען צו א מענטש, נישט נאר ער קען דיך נישט העלפן, נאר ער קען דיך נאך אומגליקליך מאכן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ז): א מענטש וואס ער איז ווייט פון דעם אייבערשטן איז א חיה אין א געשטאלט פון א מענטש, און ער וועט דיר פארציקן.

און דאס איז וואס דער תנא ווארענט און זאגט (אבות פ'ק ב, משנה ג): "הווי זהירין בפרשות", א מענטש דארף זייער אכטונג געבן ביי א דבר שפרשות. ווייל ברוחניות קענסטו גלייך זעהן, אויב דער איד האט מיר מזכה געווען. ווייל אז איך האב קיינמאל נישט מעביר סדרה געווען און היינט בין איך יא מעביר סדרה, האב איך דאך עפעס אין די האנט, דאס זעלבצע, אז איך האב

קיינמאל קיין משניות נישט אויפגעמאכט, ווייל איך האב געטראכט אז: "משניות באלאנגט פאר אן אלטן איד, און ווען איך וועל אם ירצה השם זיין א בן שבעים, א בן שמונים, וועל איך לערנען משניות", דאס זעלבע מיט נאך אנדערע לימודים, וועגן דעם ברוחניות זעה איך דאך גלייך, צו מען פאפט מיך אויס אדער נישט, אבער ביי א דבר שבכשות, א זאך וואס האט נישט צוטאן מיט די קדושה, דארטן דארף מען מורא'דיג אכטונג געבן פון מענטשן, "שאין מקרבין לו לאדם אלא לצורך עצמן" ער איז דיר נישט מקרב נאר פאר זיינע פערזענליכע אינטערעסן, "ונראה פארהבין בשעת הנאתו", און ווילאנג ער וועט קענען פון דיר הנאה האבן, וועט ער דיר ליב האבן, אבער ווען ער וועט שוין גארנישט האבן פון דיר, וועט ער דיר אנוועק ווארפן, און דאס פירט די משנה אויס: "נראין פארהבין", אבער: "ואין עומדין לאדם בשעת דחקו".

ווייל דער עיקר איז, אז ווען עס איז מיר ענג און עס גייט מיר איבער עפעס א צרה, איך בין אין א שווערע

מַצָּב, און אײַךּ בײַן מַמָּשׁ פֿאַרלוירן, און דעמאלטס
העלפֿט ער מיר, דאס איז אַ חֲשִׁיבוּת, און דעמאלטס
ווייס אײַךּ אז ער איז מיר אַן אַמֶת'דיגער פֿרײַנט.

און דאס זעהט מען אויך אין פֿסוק (בראשית לח, א):
"וַיְהִי בַעֲת הַהוּא וַיֵּיבֶד יְהוּדָה מֵאֵת אָחִיו" - עס איז
געווען אין יענע צייט און יהודה האט אראפ גענידערט
פון זיינע ברודער. זאגט רש"י: מען האט אים מרחק
געווען. שטייט ווייטער: "וַיֵּיט עַד אִישׁ עַדְלָמִי", ער
איז געגאנגען אין א שטעטל וואס הייסט 'עדולם',
האט ער געטראפן דארטן א מענטש מיטן נאמען
'חירה', נאכדעם וואס עס האט זיך געמאכט די גאנצע
מעשה מיט תמר, וואס ער האט דעמאלטס געהאט
גרויסע בושות, און ער איז געווען אין א מורא'דיגע
צרה, שטייט ווייטער (שם, פסוק כ): "חירה רעהו'
עדלמי", ער איז שוין א גוטער פֿרײַנט. זעהט מען פון
דעם אז ווען א מענטש איז אין א צרה, און דעמאלטס
העלפֿט מען אים, דאס הייסט אַ גוטער פֿרײַנט.

אָבער רוב מענטשן, ווען ער איז אין א צרה און
מען העלפֿט אים, און ער איז זיך ממש מחיה, גייט ער

און זאגט פאר נאך מענטשן: דא איז דא א פלאץ וואס מען איז אזוי מחיה מענטשן, ווייל איך בין געווען אין אזא מין שווערן מצב, און 'דער' מענטש האט מיר ארויסגענומען, אבער געווענטליך, ווי נאר מען האט אים ארויס גענומען, שעמט ער זיך שוין, ווייל ער כאפט זיך, אז דער מענטש ווייסט דאך מיין גאנצע פארגאנגענהייט, במילא פדי זיך צו קילן זיין געוויסן, הייבט ער אן צו רעדן אויף דעם צדיק פל דבר אסור, און ער טרעפט שוין נאך אזעלכע לצים.

ב.

ווייטער אין פסוק (בראשית כה, כ"א), זעהן מיר: יצחק איז געווען אן עקר און רבקה אן עקרה. און זיי האבן געוואוסט אז עס איז נאר דא איין אדרעס, צו בעטן דעם באשעפער, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית כה, כא): "וייעתר יצחק לה' לנכח אשתו פי עקרה היא, ויעתר לו ה' ותהר רבקה אשתו" - יצחק האט אסאך געבעטן דעם אייבערשטן, אקעגן זיין ווייב, ווייל זי איז אן עקרה, און דער אייבערשטער האט אנגענומען זיינע תפילות, און זיין ווייב רבקה איז טראגעדיג

געווארן. זאגט רש"י: 'זוה עומד בזויות זו ומתפלל וזו
 עומדת בזויות זו ומתפללת' - יצחק איז געשטאנען ביי
 איין ווינקל און געבעטן, און רבקה איז געשטאנען אין
 א אנדערע ווינקל און געבעטן. ווייל דער עיקר איז
 תפלה, און פון וואו ווייסט א מענטש אז ער האט
 אמונה, יעדער איד האט דאך אמונה, ווייל דאס איז
 זיין נשמה?! נאר ביי יעדן איינעם איז די אמונה א
 פינטעלע, אבער שלימות אמונה מיינט, אז דער
 מענטש זאל שפירן 'אט דא' איז דער אייבערשטער!
 איך לעב מיטן באשעפער! און עס איז נישטא קיין
 אנדערע זאך נאר דער באשעפער (לקוטי מוהר"ן חלק א,
 סימן ס"ב). און צו דעם קען מען נאר צוקומען; ווען א
 מענטש געוואוינט זיך צו און ער רעדט צום
 באשעפער, וואס דאס איז דער עיקר שלימות פון
 תפלה, אז ווען א מענטש דארף עפעס האבן זאל ער
 בעטן אויף זיין שפראך. און דאס הייסט ביים רבי'ן
 "התבודדות" אז א מענטש זאל זיך צוגעוואוינען צו
 רעדן צום אייבערשטן (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן כ"ה), און
 ווען א מענטש איז שטארק אין דעם, דארף ער שוין

קיינעם נישט האבן. ווייל ער האט צו וועם זיך אויסצורעדן.

דערפאר שטייט (צפניה ג, ט): "כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה, לקרא כלם בשם ה'— דעמאלטס וועל איך אריינגעבן פאר אלע פעלקער א קלארן שפראך, אז אלע זאלן שוין רעדן נאר צום אייבערשטן. ווייל עס וועט זיין אזא מין 'גלוי הדעת' אז אלע וועלן אנערקענען דעם אייבערשטן, און במילא וועלן אלע רעדן צום אייבערשטן. קומט אויס אז מיט דעם וואס א מענטש רעדט צום אייבערשטן, איז א סימן אז ער גלייבט אז דער באשעפער איז דא (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ז-ט), און וואס מער מען לייגט זיך אריין אין דעם, ווערט ביי אים די אמונה אויפגעבויעט מער און מער, און אז מען האט אמונה קען מען זיך דערהאלטן, און דורעך גיין אלע צרות (שיחות הר"ן סימן ל"ב; ק"ב).

דערפאר זאגט דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה: מען זעהט ביי יחזקאל הנביא ביי די מראה יחזקאל' (יחזקאל א, א): וואס הייבט זיך אן "נפתחו השמים ואראה מראות אלקים"—עס האט זיך געעפנט

די הימלען, און איך האב געזעהן די גאנצע מרפכה. זאגט רבי נתן, אז "נפתחו השמים וראוה מראות אלקים" איז די ראשי תיבות אמונה, ווייל מיט אמונה עפענען זיך אלע הימלען. אבער אויף אמונה דארף מען האבן אסאך רחמים, ווייל דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר חלק א, סימן לא): אז א מענטש האט פונגס געווען בברית איז רחמנא לצלן נפגס געווארן די אמונה ביי אים, ווייל ברית מיט אמונה גייט צוזאמען. און אז א מענטש האט פונגס געווען בברית האט ער שוין קשיות אויפן אייבערשטן, ווייל ווען דער מענטש זאל ווען האבן א לויטערן מח און א לויטערן הארץ, וואלט ער געוואוסט אז (תהלים קמה, יז): "צדיק ה' בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו", אלעס וואס דער אייבערשטער טוט איז ריכטיג און גוט. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר חלק א, סימן ר"ג): ווען א מענטש האט דעם אמת'ן דעת און דעם אמת'ן שכל, און דער אמת'ער אמונה, קען ער אלעס דורך גיין.

אַפֿעֶר צו אַמוּנָה קען מען נישט קומען, נאר אויב
 מען איז מקורב צום אַמת'ן צדיק (לקוטי מוהר"ן חלק א,
 סימן ז), און עס גייט נישט אנדערש. דערפֿאר וועט דער
 סמ"ך מ"ם לאַזן גיין איבעראל, און ער האט נישט קיין
 מורא, ווייל כאטשיג מען זינגט שוין, מען טאנצט
 שוין, אפֿער נאכדעם גייט מען אַוועק אַ צובראכענער,
 אַ צושאַסענער, און מען קומט צוריק אין די אַייגענע
 ד' אמות, און מען איז געבליבן מיט די צרה, און וואס
 טוט מען ווייטער, צוויי דריי שעה האב איך טאקע
 אַביסל פֿאַרגעסן פון מיינע צרות, אפֿער יעצט וואס טו
 איך?! דערפֿאר אויף אַזא פֿלאַך האט נישט דער סמ"ך
 מ"ם נישט אַזוי שטאַרק מורא, אפֿער וואו איך קען
 געראטעוועט ווערן, דאס הייסט ביי אַזא צדיק וואס
 ער קען מיר אַריין שיינען, אַז איך האב אויף אַ תקנה
 און איך קען נאָך אויף אַרויסגיין פון מיינע צרות, און
 עס נישט אַזוי געפֿערליך ווי איך האב געמיינט, פון
 דעם האט דער סמ"ך מ"ם זייער מורא, ווייל ער וויל
 דאָף זעהן ווי דער מענטש מוטשעט זיך, דאס איז דאָך
 דער סמ"ך מ"ם, אַז נישט נאר ברוחניות, וויל ער

מַרְחָק זַיִן אַ מְעַנְטֶשׁ; עַר ווִיל אַז דָּער מְעַנְטֶשׁ זָאל
אויף לייַדן בַּגְּשָׁמִיּוֹת.

ווייל בַּאֲמַת קָען מָען בְּנֵה הָעוֹלָם לְעַבְרָן אַ חַיִּים
טוֹבִים, מָען קָען מַאֲכֵן פּוֹן דִּי וועלֶט אַ גַּן עֵדֶן, אַזוי ווי
דָּער הייליגער רַבֵּי זַאָגט (ליקוּטֵי מוֹהַר"ן חֵלֶק א, סימָן כ"ב):
דָּא אויף דָּער וועלֶט אִיז דָּער גִּיהֵנוּם און דָּער גַּן עֵדֶן.
אויב דָּער מְעַנְטֶשׁ הָאט שְׁטאַרְק אַמוּנָה און עַר הָאָלֶט
זיך אִין אִידישְׁקֵיט, אִיז עַר מִמָּשׁ אִין גַּן עֵדֶן, אַבְעֵר
חֲלִילָה וְחַס, אַ מְעַנְטֶשׁ וואס הָאט נִישְׁט קֵיין אַמוּנָה
אִיז בֵּי אִים דָּאס לְעַבְרָן אַ גִּיהֵנוּם מִמָּשׁ, און זַיִן גַּאנְצֶע
שְׁטוֹב אִיז אַ גִּיהֵנוּם.

און אַז עַס אִיז יָא דָּא אַזאַ צַדִּיק וואס עַר קָען מִיר
אַזוי לִיכְטִיג מַאֲכֵן, פּוֹן דָּעם הָאט דָּער סִמְ"ךְ מ"ם
זַיַיער מוֹרָא, און עַר טוֹט אַלֶּע פִּעוּלוֹת שְׁבַעוֹלָם און
הַעֲצָט אָן, נִישְׁט צו גֵיין דָּאָרט.

ג.

דָּער מְדַרְשׁ (בְּרַאשִׁית רַבָּה סג, ה), זַאָגט: 'וַיַּעֲתָר - אִיז
לְשׁוֹן עֲשִׁירוֹת, מְלַמֵּד שְׁשַׁפּוֹךְ תְּפִלָּתוֹ בְּעוֹשֶׁר'. דָּאס

הייסט מען זעהט אַ עושר עס פֿעלט אים נישט קיין געלט, אלע קעשענעס איז אים פול מיט געלד, עס שפילט נישט ביי אים קיין ראלע דאס געלט, וויפיל דו דארפסט גיבט ער דיר. דאס זעלבע איז יצחק אבינו געווען אזוי שטארק אין די ענין פון תפלה, אז ער האט געווארפן תפלות מיט עשירות, דאס הייסט ער האט געווארפן נאך א תפלה און נאך א תפלה, ווייל א מענטש דארף זיין אזוי שטארק מיט אמונה אין באשעפער, אז וואס אויף מיר גייט נאר דורך, האב איך אן אדרעס, דער באשעפער, און קיינער וועט מיר נישט קענען צוברעכן.

וועגן דעם אז א מענטש גייט צו א צדיק, לערנט אים דער צדיק אויס וויאזוי זיך צו דערהאלטן, און זיך מחזק זיין. איך וועל אייך דערציילן א מעשה וואס איך האב דאס אליין געזעהן מיט מיינע אויגן, וואס עס איז פארגעקומען חול המועד סוכות ביים טיש, פונעם סאטמארער רב זי"ע. איך בין געווען דעמאלטס א יונגער בחור, איז אריין געקומען א איד, וואס זיין אייניקל איז דערטראנקען געווארן רחמנא לצלן, אין א

סווימינג פול, אויסער דעם האט ער נעבעך געהאט א קראנקע טאכטער, דער איד איז נעבעך געווען פול מיט צרות, דעמאלטס איז א גרויסער עולם געווען, און דער איד איז אריינגעקומען און זייער שטארק געוויינט, רבי! ער קען דאס שוין נישט אויסהאלטן! ער האט זייער ביטער געוויינט, דער סאטמארער רב זי"ע איז אזוי געזעצן, און אויף געהויבן די האנט און האט זיך אנגערופן: "ווי קען מען פארשטיין דעם באשעפערס וועגן" - און עס האט אים אנגעהויבן אראפצוריינען טרערן פון די אויגן - "איך האב אויך געהאט דריי טעכטער און איך האב זיי פארלוירן, וואס פארשטייען מיר דעם בורא פל עולם'ס וועגן".

די מחזה ליגט מיר נאך ביז יעצט פאר די אויגן, ווי אזוי א צדיק זאל קענען אזוי מנחם זיין א מענטש, ווען א מענטש איז נעבעך אין אזא צרה, האב איך שוין דעמאלטס אלץ בחור'ל געטראכט, די מעשה וואס די גמרא פארציילט (ברכות ה ע"ב): רבי יוחנן האט געהאט א ביינדל פון זיין קינד, און ער האט געוויזן אז ער האט פארלארן צען קינדער - דער אייבערשטער

זאל אפהיטן - און מיט דעם האט ער געטרייסט מענטשן.

ד.

ווייטער ביי יעקב שטייט אין פסוק (בראשית כה, כ"ו):
 "ואחרי כן יצא אחיו וידו אחזת בעקב עשו" - דערנאך איז ארויס זיין ברודער, און זיין האנט האט אנגעהאלטן דעם פערשט פון עשו. זאגט אויף דעם רבי נתן א מורא'דיגע זאך (לקוטי הלכות השפמת הבקר, הלכה ה): לויט ווי עס שטייט ביי מלחמת עמלק (שמות יו, י"א): "והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל" - אז משה האט אויפגעהויבן זיינע הענט צום אייבערשטן האבן זיך די אידן געשטארקט און די מלחמה. פֿרעגט די גמרא (ראש השנה כט ע"א): 'וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה? אלא בזמן שישיראל מסתפלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבן לאביהן שבשמים היו מתגברין, ואם לאו היו נופלין' - צו טוט דען די הענט פון משה ברענגען צו מלחמה אדער באזיגן א מלחמה, נאר ווילאנג די אידן קוקן צום אייבערשטן און אונטערטעניגן זייערע הערצער צום

אייבירשטן, האבן זיי זיך געשטארקט און אויב - חלילה וחס - נישט, איז געווען פארקערט. די גאנצע מלחמת עמלק; וואס משה רבינו האט געזאגט פאר יהושע (שמות יז, ט): "וצא הלחם בעמלק מחר", דאס איז געווען, אז ער האט אין אים אריינגעשיינט אמונה, אזוי ווי דער תרגום זאגט אויף (שם, פסוק י"ב): "ויהי ידיו אמונה" - 'פריסן בצלו' - זיין הענט איז געווען אויסגעשפרייט, און האט געבעטן דעם אייבערשטן מיט גרויס אמונה. אז מיט אמונה וועסטו בייקומען.

טייטשט מיט דעם רבי נתן זכרוננו לברכה (שם), אז דו ווילסט אנהאלטן עשו וואס ער וויל דיר רחמנא לצלך אומברענגען, ווייל דער שר פון עשו איז דאך דער סמך מ"ם, און אויב ווילסטו אים אומברענגען, דעמאלטס "וידו אחזת בעקב עשו", אז דו וועסט נוצן די הענט, און דאס מיינט מען לויטן תרגום און חז"ל אז דו וועסט מתפלל זיין, דעמאלטס וועט ער נישט האבן אויף דיר קיין שום שליטה, און דאס איז וואס עס שטייט (שם כז, כב): "הקול קול יעקב והידיים ידי עשו", זאגן חז"ל (מדרש רבה בראשית פרשה סה, סימן טז):

כּ'ל זמן שְׁהקול קול יַעֲקֹב אין הַיָּדִים יְדֵי עֲשׂוֹ, -
 ווילאַנג די קול פון יַעֲקֹב הָעֵרֶט זיך און די בְּתֵי כְּנִסְיֹת,
 האָבן די הָעֲנֹט פון עֲשׂוֹ נִשְׁט קיין שְׁלִיטָה. אז אַ איד
 איז שְׁטאַרק אין תּפִּלָּה קען אים קיינער אין דער וועלט
 נישט בייקומען.

און צו נעמען דעם כּח פון אַמונָה און פון תּפִּלָּה
 מוז מען אָנקומען צו אַ צדיק, כּאטש יעדער איד איז אַ
 צדיק, אזוי ווי עס שטייט (ישעיה ס, כא): "וְעַמָּה כּוֹלֵם
 צַדִּיקִים", דאָף האט ער נאר אַ קליין פּינטעלע פון
 אַמונָה, אָבער דער צדיק אַרבעט זיך אזוי אויס אז ביי
 אים זעט מען שוין גארנישט נאר אַמונָה, זיין גאַנצער
 מהות איז דער באַשעפער.

ווייל דער שְׁלִימוּת פון אַ צדיק איז, אז ער האלט
 זיך אין שְׁלִימוּת פון אַמונָה און דורכדעם איז ער זיך
 שְׁטענדיג מְחַדָּשׁ, אזוי ווי עס שטייט (איכה ג, כג):
 "חֲדָשִׁים לְבָבָרִים רַבָּה אַמוּנָתְךָ", ער איז שְׁטענדיג אַ
 נײַער מְעֻנְטֶשׁ, ער באַנייט זיך, און דאס איז נאר דער
 כּח פון אַ צדיק זיך צו באַנייען פון פּריש יעדעס מָאל.

דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן סימן נא):
 אַלט טאַר מען נישט זיין. נאַר זיין גיי און פֿריש
 שטענדיג! עס איז נישט גוט צו זיין אַלט, און טראכטן
 אז אזוי בין איך שוין, און פון מיר וועט שוין גארנישט
 זיין, נאַר מ'דאַרף זיך שטענדיג באַגייען.

ווי דער אום זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן
 חלק א, סימן רע"ב): אַ מוֹרָא'דיגן סוד אויפן פֿסוק, (תהלים
 צה, י"ד): "היום אם בקולו תשמעו", אויב דו ווילסט
 הערן דעם קול פון דעם אייבערשטן, דארפסטו וויסן
 אז איך האב נישט נאר דעם היינטיגן טאג! אויף איין
 טאג קען אַ מענטש אַלעס איבער טראַגן, אָבער אויב
 מען קוקט וואס וועט זיין מאַרגן, אָדער מען טראַכט
 אז נעכטן איז געווען אזוי און אזוי, ווערט מען
 צופֿראַכן, אָבער אז אַ מענטש לעבט נאַר מיטן
 היינטיגן טאג, פֿילט ער אָן דעם טאג מיט אַסאך גוטס,
 דערפֿאַר זעהט מען אַ חילוק פון אַ ערליכן איד וואס
 ער פֿילט אָן אַ טאג, און עס איז ביי אים אויסגעצויגן
 דער טאג אזוי ווי הונדערט שעה, און נאכדעם נעבעך
 אַ מענטש וואס ער איז גאַר ווייט, און איז זיך מייאַש

און טראַכט איך בין שוין גארנישט ווערד און פון מיר וועט שוין גארנישט זיין, במילא דער טאג הייבט זיך שוין אן ביי אים שפּעט, און נאכדעם פּענעט ער אַפּ, אזוי גייט אַוועק דער טאג, און דאס קומט פון זקנה דסטרא אַחרא.

און דאס קען זיין פּשט, וואס עס שטייט אין פּסוק (בראשית כז, ב): "וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא זָקַנְתִּי - און [זצחק] האט געזאגט: איך בין אַלט, "לא ידעתי יום מותי" - איך ווייס נישט דעם טאג פון מיין שטארבן. "הנה נא זקנתי" - אויב דער מענטש זאגט איך בין אַלט; "לא ידעתי יום מותי" - דעמאלטס אזא מענטש טראכט נישט פונעם תכלית, פונעם 'יום המיתה', ווייל ער איז צובראכן כאפט ער נישט אריין אינעם היינטיגן טאג וואס ער קען, אזוי ווי חז"ל זאגן (שבת קנג.): "שוב יום אַחד לַפְּנֵי מִיתָתְךָ". און דאס איז וואס עס שטייט אין פּסוק "וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא זָקַנְתִּי", אז א מענטש זאגט איך בין שוין אַלט, אויב אזוי "לא ידעתי יום", קענסטו שוין נישט דעם טאג וואס עס שטייט אויף דעם - 'שוב יום אַחד לַפְּנֵי מִיתָתְךָ', און דאס באקומט מען פון

צָדִיק, ווייל דער צָדִיק האט אונז געזאָגט (חיי מוהר"ן סימן רמ"ז): "חידוש פֿמוֹנִי לֹא הִיָּה בְּעוֹלָם" - אַזאַ חידוש ווי אײַךּ בײַן אײַז נאָך קײנמאָל נישט געווען. אײַן דאָס גײט אַרױף דעם ענגן פון הַתְּחִדְשׁוֹת.

דער אײבערשטער זאל העלפֿן מען זאל זוכה זײן זײַך צו באַנײען, און מען זאל זוכה זײן זײַך צו דערהאַלטן אײן די ערגסטע מצבים וואס עס גײט דורעך אױף אַ מענטש, פאַרלירן טאַר מען זײַך נישט, די ערגסטע זאַך אײז פאַרלירן זײַך, און פאַרקערט; די גרעסטע חכמה אײז, וויאזױ זײַך צו דערהאַלטן בְּזֵה העולם, דערפֿאַר האט דער הייליגער רבי געזאָגט (עין קצור לקוטי מוהר"ן סימן ו): "העקר מֵה שְׁקוּרִין דַּעְרֵהאַלְטֵן זײַך".

זאל דער אײבערשטער העלפֿן אַז נאכדעם וואס דער צָדִיק האט אונז שוין אַרױס גענומען פון די צרות, זאל מען נישט וואַרפֿן אױף אײם קײן שטיינער, ווייל מען דאַרף שטענדיג געדענקען: אַז אײנער האט דיר געטוען אַ טובה זאַלסטו דאָס קײנמאָל נישט פאַרגעסן, דער באַשעפֿער זאל העלפֿן אַז מען זאל

אַמוּנָה

נָאָר

כּד

בְּלֵיבָן בֵּיִים הֵיִלִּיגָן רַבִּי'ן, און מֶעַן זָאל זוכָה זײַן,
שוין אַנטקעגן צו גײַן מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ וְוֹאס עַר וועט זײַן
דער רַבִּי וְוֹאס עַר וועט אונז אַלע מְקַרְבֵּי זײַן צום
אַיִבֶּעֶרשְׁטן.

~תם ונשלם שבה לאל בורא עולם~